

عنوان مقاله:

ارزیابی و تحلیل میزان زیست پذیری در بخش مرکزی مناطق کلان شهری (مطالعه موردی: منطقه ۱۲ شهر تهران)

محل انتشار:

مجله جغرافیا و مطالعات محیطی، دوره ۷، شماره ۲۶ (سال: ۱۳۹۷)

تعداد صفحات اصل مقاله: ۱۴

نویسندگان:

بهرام ایمانی - استادیار گروه جغرافیای دانشگاه محقق اردبیلی

میثم ضارب نیا - کارشناس ارشد جغرافیای طبیعی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات تهران و عضو جهاد دانشگاهی واحد استان اردبیل

رضا کانونی - کارشناس ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه شهید بهشتی تهران

خلاصه مقاله:

امروزه زیست پذیری در بیشتر کشورهای توسعه یافته به عنوان یک اصل راهنما در چارچوب گفتمان پایداری در سیاست گذاری ها و برنامه ریزی های شهری گسترش پیدا کرده است. روش تحقیق پژوهش حاضر توصیفی - تحلیلی و از لحاظ هدف کاربردی می باشد. برای گردآوری اطلاعات از روش اسنادی- کتابخانه ای و میدانی استفاده شده است. جامعه آماری ساکنان منطقه ۱۲ شهر تهران می باشند که با استفاده از فرمول کوکران تعداد ۳۸۴ نمونه محاسبه شده و بر اساس تعداد جمعیت هر ناحیه سهمیه متناسب تخصیص داده شده است. نتایج نشان داد که واریانس تجمعی تبیین شده توسط عوامل اقتصادی، اجتماعی، زیست محیطی و کالبدی ۹۴.۴۷۲ می باشد که نشان می دهد عوامل مربوطه ۹۴.۴۷۲ درصد زیست پذیری را بیان می کنند. همچنین شاخص زیست پذیری منطقه ۱۲ شهر تهران با میانگین ۲.۸۷ و آماره ۴.۷۵ t در حد متوسط قرار داشته و با توجه به مطلوبیت عددی آزمون (۳) می توان گفت آماره t تمامی ابعاد زیست پذیری منطقه ۱۲ شهر تهران قابل قبول می باشد. از طرف دیگر می توان گفت که ابعاد زیست پذیری در منطقه ۱۲ شهر تهران متفاوت است و بین نواحی منطقه ۱۲ از نظر شاخص های زیست پذیری تفاوت معناداری دیده می شود. در نهایت نتایج حاصل از تحلیل رگرسیونی نشان داد که ۷۹.۲ درصد از تغییرات زیست پذیری وابسته به ۴ متغیر ذکر شده در این تحقیق بود و با توجه به معنی دار بودن مقدار آزمون F (۱۹.۸۴۶) در سطح ۹۹ درصد می توان گفت که در مدل رگرسیونی تحقیق، مجموعه متغیرهای اقتصادی، اجتماعی و کالبدی قادرند تغییرات زیست پذیری را به خوبی تعیین کنند.

کلمات کلیدی:

زیست پذیری، بخش مرکزی، مناطق کلان شهری، منطقه ۱۲ شهر تهران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1247661>

